

D'UN CA MÉS FRANCÈS QUE ANDALÚS

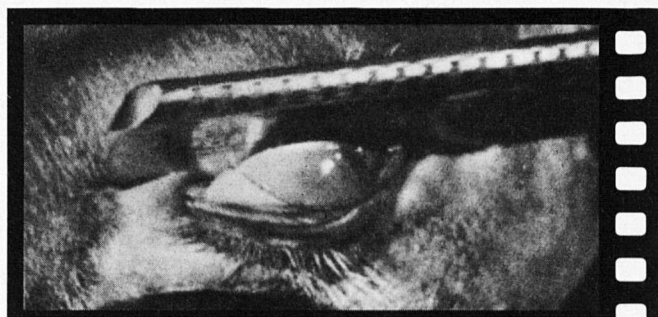
(d'altra banda cinema o surrealisme foren la realitat palpable de totes les coses fetes a la mesura de totes les coses aleshores els grocs més oberts de la natura oferien a París l'espectacle d'un tallat a la navalla en realitat l'ull no era un ull humà que era l'ull d'una vaca que tal vegada s'oferi voluntari al sacrifici al foc d'un joc diabòlic probablement sinistre d'aquells dos personatges antagònics como foren Luis Buñuel i Salvador Dalí quan dugueren a terme una passió finalment anomenada un chien andalou malgrat les circumstàncies esdevingudes l'any 1929 i paral·lelament a un fet prou significatiu i a saber com la desfeta horrorosa de wall street al llarg d'un divendres en la posterioritat qualificat/qualificat de divendres negre encara que els adjectius substantius i altra mena de condicions significaren la catàstrofe absoluta del groc de tots els grocs possibles/impossibles de la natura...)

NIT DE PLUJA A MOLINS DE REI

Nit de pluja a Molins de Rei.

Barcelona/ciutat. Febrer de 1964. O probable 1965. Setmanes organitzades i coordinades al voltant d'allò que anomenàvem nou cinema espanyol. Al petit teatre, projectaven *Un chien andalou* amb els noms autoritzats de Luis Buñuel i Salvador Dalí.

Plovia. Sempre plovia per aquelles contrades barcelonines. I el tren —el tren de la tarda— galo-

FOTOGRAMA D'UN CHIEN ANDALOU

pava frenètic i desbordat —desencaixat— cap al poble on tot i provisionalment era cinema. I només cinema. Temps de segona joventut que la tercera fou amb lentitud una mena estranya de ciència/ficció i de Luis Buñuel sols ens arribaven ressonàncies, paraules, amagades imatges de penombra i silenci. Prohibit entre els prohibits —el rodatge a Espanya d'una de les seves pel·lícules clau. *Tristana*, constituí tot un esdeveniment important— la cinematografia de l'home de Calanda es limitava a un parell de fotos publicades ves a saber on, quatre articles a revistes i periòdics dispersos, traduccions clandestines del mític Cahiers du Cinema, ¿recordau, veritat? i poca cosa més. Només i al llarg d'un estiu qualsevol, a un improvisat cinematògraf —una plaça de toros, concretament, on abans havia triomfat «El cordobés» i Palomo Linares— es passà i aprofità una frivolidat de la censura de l'època *Los olvidados* on tornava al món del surrealisme. Molta roba i poc sabó i tan neta com la volen...j.

Total: que de Buñuel, res de res i mai perfectament tot el contrari. Però les circumstàncies favorables de la vida terrenal i misera d'un cinèfil quasi verge, ingenu i primitiu, em permeteren, paradoxes del món contemporani, contemplar entre fascinat, transportat i horroritzat, per primera vegada i a la petita població de Molins de Rei el fil *Un chien andalou* (1929).

L'experiència —i de nits sempre plovia aquell hivern a Molins de Rei— desencadenà al meu esperit, a la meua ànima pobra un petit terratrèmol d'inevitables però aleshores desitjables emocions internes. Més endavant vaig esbrinar que l'ull tallat a tall de navalla d'afaitar, no era l'ull d'una al·lota, que era l'ull d'una vaca qualsevol. Tot l'univers s'esfondrà definitivament. De la vaca cega maragalliana a la vaca d'en Buñuel hi ha un llarg correput esotèric però inexpugnable.

TONI ROCA
TUCSON (ARIZONA)
PRIMAVERA DEL 2026